Akbaba

ÂDETLERİMİZDEN :
Tepside oynatılan kadın — Aman Yarabbi!...

GRAFİKA

beyhude yere miyavlama !..

SANA sürülmüş fevkalâde lezzetli ekmeğimden hiç vermem !..

Hem de annem, çabuk büyümem için, kalorisi ve A,D vitamini bol SANA yememi söylüyor.

Sana

Kahvaltılık margarini

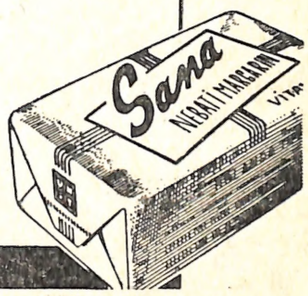

UNİLEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

otomobil ... apartuman .. ev ...

YILDA 16 ÇEKİLİŞ

Talih yolcuları Mes'ut gününüzün Saati yaklaştı.

SÜMERBANK

YARA, YANIK, ÇIBAN ve EKZAMALARA KARŞI !.

DERMOJEN

Yazı işlerini fiilen idare eden: Ahmet KOÇER
Teknik sekreteri : Selâmi Münir YURDATAP
Adres: Akbaba, Klodfarer caddesi, No: 8 - 10
Telefon : 21811 Belediye — İSTANBUL
Basıldığı Yer: Ercan Matbaası

SAYI : 117 — CİLT : 5 — 10 HAZİRAN 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

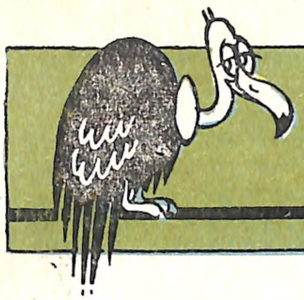

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Var, Yok!

Güreşçilerimiz var: Dünya şampiyonluğunu Rusların pençesinden aldılar. Lâf değil, bu, 20 milyon Türkün 200 milyon Moskofu yenişidir!

Ama, millî şerefi dimdik ayakta tutan yiğitlerimize, hâlâ hak ettikleri ekmeği verecek iş yok: İşte, açlıktan iflâhı kesilmiş bir yıldızımız hastahaneye düştü, yatıyor.

Devlet Tiyatromuz var, Şehir Tiyatromuz, Küçük Tiyatromuz var, ünlü sanatkârlarımız var. Ama, şu koca İstanbulda bir tek tiyatromuz yok. Kış geceleri tahta aralıklarından Azrailin ölüm ıslıkları gelen salaşlar bizim sahnelerimizdir. Küçük Kemal bu sahnede öldü, Melek bu sahnede can verdi.

Sesi, yabancı memleketlerden, yabancı ellerin alkışlarına karışarak gelen bir «Bülbül-kız» ımız var: Leylâ Gencer. Operalar vatanı İtalyayı hayran eden bu Türk kızını, biz İstanbullular dinleyememeğe mahkûmuz: İskeletini beş yılın kemirdiği Opera binası, hâlâ Taksim meydanını oyuk oyuk gözlerle tehdit eden bir kara hayalettir ve hâlâ ve hâlâ, lâfla ihale ediliyor, lâfla tadil ediliyor, lâfla inşa ediliyor.

Var, var, var... Yok, yok, yok!

Profesörlerimiz var, âlimlerimiz yok. Romancılarımız var, romanlarımız yok. Şehircilerimiz var, şehirlerimiz yok. Mimarlarımız var, anıtlarımız yok. Müzisyenlerimiz var, musikimiz yok. Filmcilerimiz var, filmlerimiz yok. Hattâ ve hattâ otomobillerimiz var da şoförlerimiz yok!

Bu varlıklar ve yokluklar içinde başı dönen insan, Mehmet Âkif'in diliyle çığlıklar koparmak istiyor:

... Bari yok der bir sada yok muuu?..

Yusuf Ziya ORTAÇ

(Gazetelerden: ÜÇ JANDARMA KAÇIRDIKLARI BİR KADINA ZORLA TECAVÜZ ETTİLER.)

— İmdaaat... Jandarma yok muuu?!..

(Necmi Rıza)

İYİ Kİ..

Heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı:

— Rezalet!..

— Vahşet!..

— Şenaet!..

Anladınız, değil mi?.. Şu çocuklu bir kadına jandarmaların son tecavüzünden bahsediliyordu.

Biri:

— Zavallı kadın, dedi, küçük kızı da yanında imiş...

Öbürü telâşla söze atıldı:

— Aman, iyi ki, Sultanahmet Camiinin ikinci imamı yokmuş...

— Neden?

— Çocuğuna da o tecavüz ederdi!..

NE MESELESİ!

Son günlerin iki iğrenç olayından, jandarmaların zorla kaçırdıkları kadınla, Sultanahmet camii ikinci imamının din dersi verdiği 15 yaşındaki kıza tecavüzünden...

Biri, telâşlı telâşlı sordu:

— Ne dersin bu meseleye?

Öbürü sakin sakin cevap verdi:

— İmam'la cemaat meselesi!

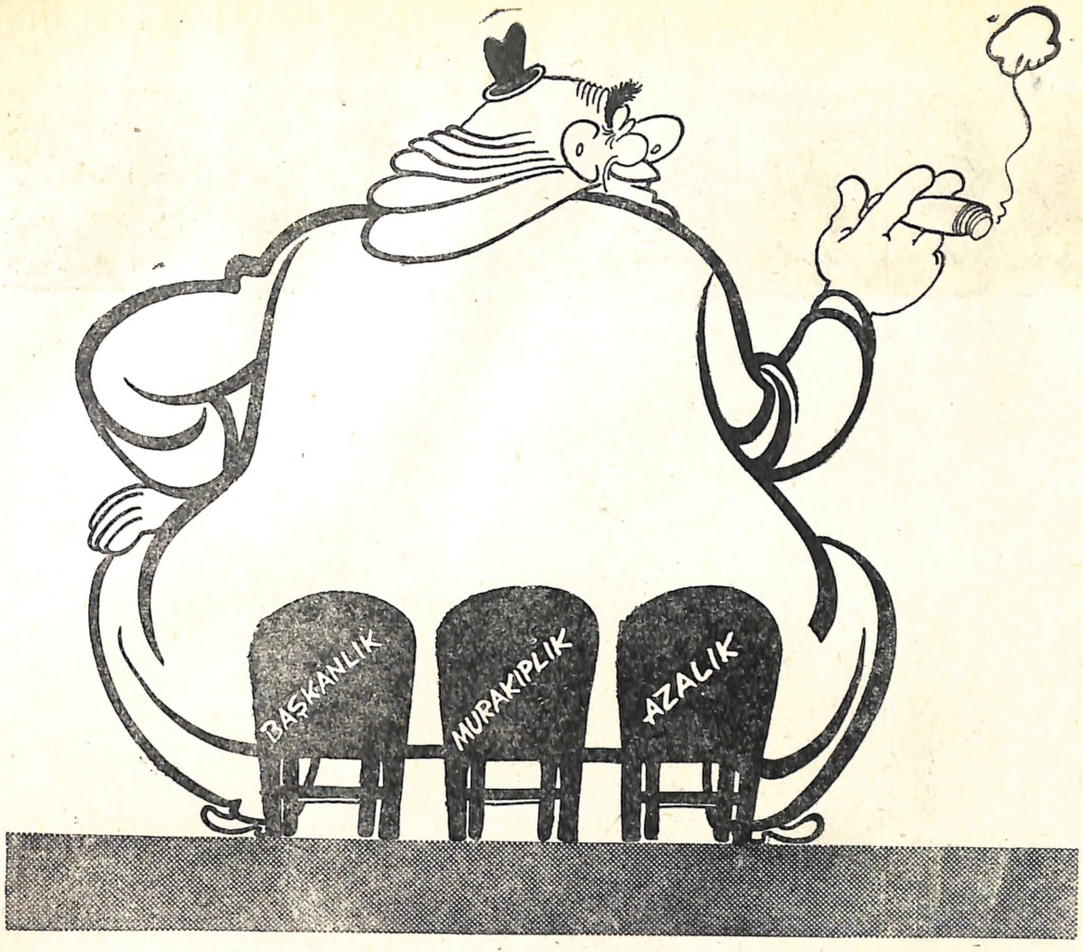

Eski mebus — Oooh!.. Bu koltuklar daha rahatmış!..

(Semih Balcıoğlu)

Telefonda Beklenen Haber!..

Pazar... 2 Mayısı 3 Mayısa bağlıyan meşhur gece bir mebus namzedinin evindeyiz...

Bay aday, odanın içinde bir duvardan bir duvara, büfeden divana, aşağı yukarı dolaşıp duruyor. Suratından düşen bin parça. Sinirliii...

— Susun!... Defolun oradan!...

Salonda oynaşan çocuklar çil yavrusu gibi dağılıveriyorlar. Telefonu açıyor, santral kıza çıkışıyor:

— Bayan, hani Ankara?... Bir saattir hâlâ vereceksiniz! Acele istemiştim.

— Efendim sıraya koyduk. Bu gece Ankara çok işliyor...

Bay aday, dişlerini gıcırdatıyor. Eğer bir mebus olursa olursa da ne demek, tabii olacak - ilk işi şu santraldaki münasebetsiz kızı sepetlemek olsun. Mebus değil, bakan da olacak... Her yiğitin kalbinde bir arslan yatar, adayın kalbinde Büyük Sahra var, bütün arslanlar onun içinde yatıyor!

— Allo! Allo... Orası Parti il merkezi mi?

— Evet...

— Ben aday falan... Seçimlerden ne haber? Neticeler belli oldu mu?

— Henüz bitmedi. Ama aşağı yukarı belli... Fevkalâde. Şimdiye kadar alınan haberlere göre hep başdayız.

Adayın ağzı kulaklarında... Her biri bir köşeye sinmiş çocuklara sesleniyor:

— Ne o, öyle süt dökmüş kediler gibi duruyorsunuz? Koşup oynasanıza be!... İnsan neşeli olmalı, haydi bakalım!...

Zırrrr... telefon.

— Allo... Evet... oh oh... Demek şimdiden sekiz vilâyette kazandık. Tabii efendim, kazanacağımız muhakkaktı. İyi, çok iyi...

Aday karısına dönüyor :

— Sen kuzum hangi kürkü istiyordun?... Hıı .. iyi, iyi. Ya rın git al!... Yoo, taksitle istemem. Peşin al şekerim!

Radyonun düğmesini çeviriyor, seçim haberleri... Suratındaki yuvarlak, yukarı doğru çizgiler, dram tiyatrosunun maskındaki çizgiler gibi ağlamaklı oluyor, aşağı doğru sarkıyor. Radyonun verdiği haberler, az evvel, partiden aldığı haberin tam tersi... Bu sinirin üzerine radyo şarkıya başlıyor:

Değişti bir zamandır eski hâlin
Ciğerpârem nedir hüznün melâlin?
Yazık soldu sarardı gülcemalin...
Ciğerpârem nedir.....

— Kapayın şu radyoyu!...

Karısı:

— Yarın öğleden evvel, gider kürkü alırım, diyor.

— Senin aklın da kürkte hep. Şimdi kürkün sırası mı?

Odada üç aşağı beş yukarı voltaya başlıyor.

— Nedir bu gürültü? Kafam kazan oldu, susturun şu çocukları!...

Hırsla telefona saldırıyor:

— Allo... Durum nasıl? Yüzde seksen kazandık mı? Peki ama radyo demin tam tersini söyledi... Doğru, doğru... Mâlûm, hâlâ propaganda yapıyorlar. Her şeyin tersini söylerler... Teşekkür ederim!

Karısına dönüyor:

— Akdeniz seferleri başlıyor. Bu mevsimde deniz çarşaf gibidir. Şöyle bir iki ay deniz yolculuğu... Ha? ne dersin?...

Radyoyu açıyor:

— Sayın dinleyiciler, bu saate kadar alınan seçim neticelerini bildiriyorum... Ankarada yüz bin dört yüz altmış iki reyle...

Aday, radyonun yalan haberine kahkaha ile gülüyor. Kaşıklarını tuta tuta öyle acaip gülüyor ki, karısı korku ile ona bakıyor. Ama, ne de olsa içinde bir kurt var. Haydi telefona:

— Allo... Ha orası mı?... Radyoyu dinlediniz mi? Kah kah kah... kih kih kih. Demek ezici bir zafer kazanıyoruz... Ne diyorsun??... Bir mebusluk bile alamıyacaklar ha...

Bay aday, avucundaki çukulata yanaklarına bulanmış küçük oğlunu öpüyor:

— Yarın istediğin ayak topunu alsın annen...

Çocuk şımarıyor:

— Ben bisiklet te isterim baba...

— Peki... Bisiklet te alırım.

Karısı:

— Ayol, diyor, bir araba almıyacak mıyız? Vallahi, dolmuşa binerken biri görecek diye ödüm kopuyor.

— Tabii hanım, makine asrın dayız. Elbet medenî bir insana bir otomobil lâzım.

Radyo, sinir bozucu haberlere devam ediyor, arkadan bir şarkı:

Pek revâdır sevdiğim ettiklerin
Âşıkı günlerce beklettiklerin...

— Kapayın şu yalan makinesini!...

Saat bir olmuştur. Çocuklar çoktan uyumuşlardır. Hanım da, hizmetçi de yataklarına çekilmişlerdir. Bay Adayın elinde telefon:

— Allo... durum nasıl... Ne? ne dediniz?... Peki ama az evvel kazandık, diyordunuz... Aleh Allah... Demek değişti...

ŞAKALAR

CESARET

Övünüyordu:

— Kaza bu kardeşim. Tramvayda herifin ayağına basmışım. Nasırı mı varmış ne, bir feryat, bir hiddet... O ne küfürler, tabii boş duracak değilim ya, ben de hamle ettim.

— Bravo, vereydin terbiye size dersini...

— Verecektim, verecektim ya, kerata atlamadı benim arkamdan yere ki...

BİLMEK

Esat Mahmut Karakurt, anlatıyordu:

— Urfa'da oy toplamak için etmediğim kalmadı. Herifleri aldım, lokantaya götürdüm, bir âlâ karınlarını doyurdum. Sonunda bana ne dediler biliyor musun?

— Hayır.

— Ya, kim söyledi hayır dediklerini yahu?

PABUÇ

Galatasaray Lisesi'nde, öğretmenlerle lisenin eski mezunu, eski futbolcular arasındaki geleneksel maç yapılıyordu. Gençlerden biri, Galatasaraylı meşhur Rüçhan'a baktı baktı, onu, Beşiktaş'dan Galatasaray'a geçen Şükrü sandı ve:

— Şükrü ağabey, amma şişmanlamışsın ha... dedi.

Rüçhan, öğretmenler kalesine akın ettikçe boyuna avta atıyordu topu. Nihayet Gündüz Kılıç, sordu:

— Ne yapıyorsun yahu?

Rüçhan sevimli sevimli gülümsedi:

— Kabahat benim değil Gündüzcüğüm, ayağımda Şükrü'nün ayakkabıları var. Alışmış kudur muştan beterdir...

○

Madem yarıdan fazla kazandık, yine iyi...

Aday gösterildiği vilâyetle konuşuyor, durum fena... İster misin, parti kazansın da, Bay Aday seçilmesin... Parti il merkezine telefon ediyor, oradan da havadisler gittikçe kötü geliyor. Saat üç... Parti umumî merkezini buluyor:

— Allo... Yaaa!... Vay anasını!...

Başka bir numara çeviriyor, oradan da felâket haberi...

— Hani demin altı vilâyet demiştiniz?... Şimdi üçe mi indi?... Nasıl, bizim vilâyet daha belli değil mi?... Demek ümit var... Haklısınız, daha belli olmaz. Evet, kat'î neticeleri beklemeli...

Artık dizlerinde dolaşacak dermanı yok. Gözü duvarda, eli telefonda, kulağı radyoda... Radyo son haberleri veriyor.

— Allo! Allo...

Telefon çalıyor, ama cevap veren yok. Başka bir numarayı çeviriyor, ordan da ses yok. Parti merkezini buluyor. Beş dakika zil çaldıktan sonra, uykulu, boğuk bir ses cevap veriyor:

— Buyır, ben gapıcı Hıdır...

— Kimse yok mu?

— Ben varım beğ.

— Senden başka?

— Benden başha yuh. Çeryek sahat var, hepisi getti...

Telefon elinden düşüyor, kolları sarkıyor... Artık güneş doğmuştur. Gün doğmadan belki meşime-i şebden bir şey doğar... Sokaktan bir ses duyuluyor:

— Gazteee... Yazıyor, havadisler... Seçimi yazıyor.

Bay Aday son ümitle bir gazete alıyor. Gazetenin birinci sayfasındaki başlığı okuyunca...

Artık söylemeğe hâcet var mı? Bay Adayın halini ârif olmayanlar bile anlar!

İstanbul Sokakları

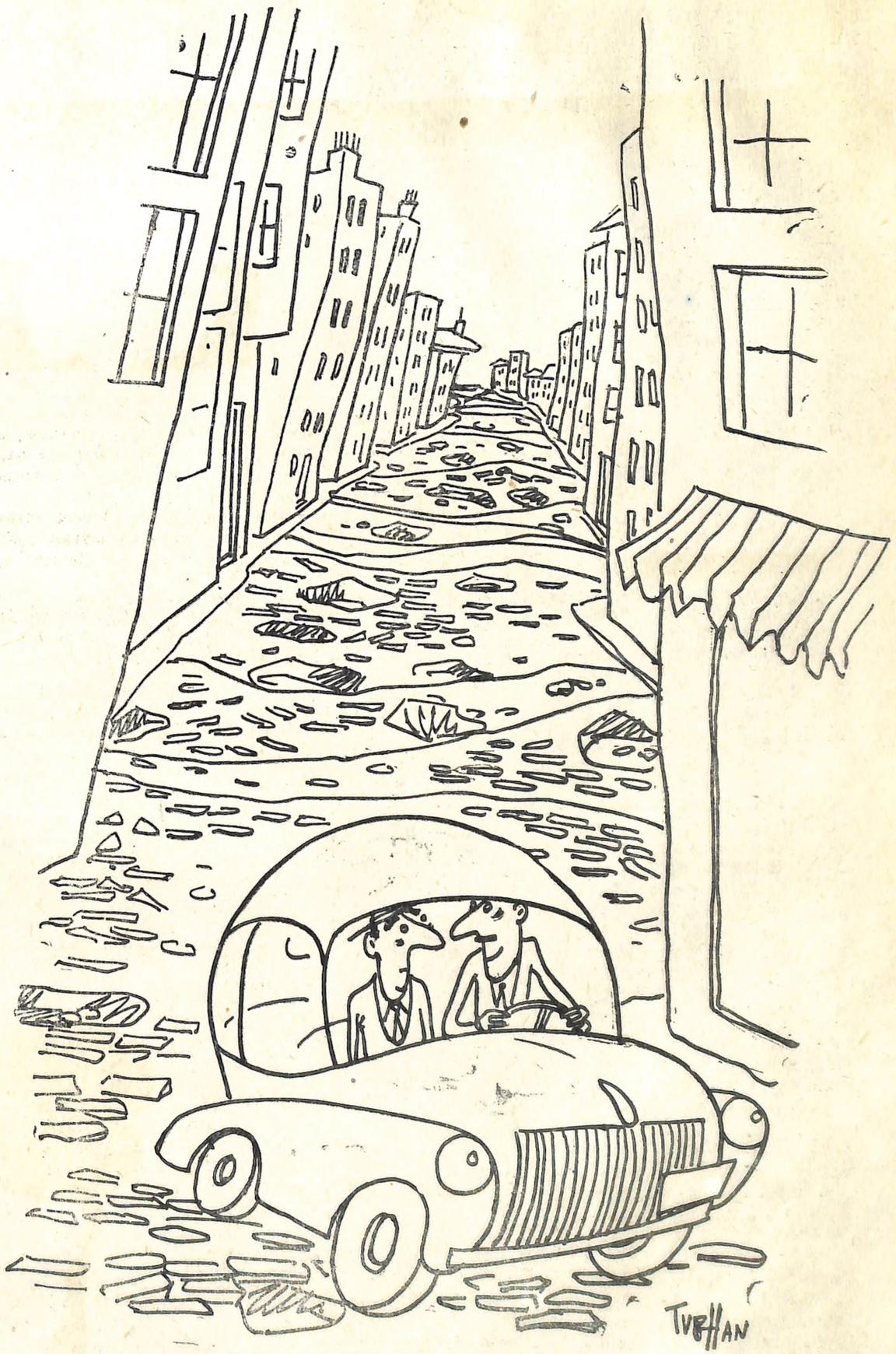

— Ne yaparsın birader, «Vali Kerimdir» deyip sürüyoruz arabaları!.. (Turhan Selçuk)

İHTİSAS

Hüseyin mektepte kavga etmişti. Annesi sordu:

— Neden kavga ettin arkadaşınla?

— Bana küfür etti...

— Ne dedi?

— Ayıp lâf söyledi. Utanırım... Ama sen bildiğin küfürleri say, onun dediğine sıra gelince elimi kaldırırım...

İHTİYAT

Hanım hizmetçisine tenbih ediyordu:

— Bu akşam davetimiz var. Misafirlere hizmet ederken mücevher takayım deme ha...

Hizmetçi sırıttı:

— Eyle pek gıymatlı birşeyin yoğ emme, gene de teşekkür ederin hunfendi, gulağımı iyi ki büktünüz...

RÜYA

Saime Belir'in resim sergisini geziyorlardı. Ressam, Fikret Âdil'e dert yanıyordu:

— Aslına bakarsanız bunların hiç birini beğenmiyorum. Rüyalarımı bir türlü gerçekleştiremedim. Ne yapsam?

Fikret gülümsedi:

— Uyanın...

Olaylar Alaylar

ADA SAFASI

Bazı kasaba, şehir istasyonları vardır, o kasabaya geldim diye, kırın ortasında tirenden inersiniz. Ama istasyondan kasabaya gitmek için, tiren biletinin iki katı araba parası ödemek zorunda kalırız.

Büyük Ada iskelesi de böyledir. Vapurdan inersiniz, git git bitmez. Şimdi bu iskeleyi yirmi beş metre daha uzatacaklarmış. İskeleden asıl adaya gitmek için bir araba yolculuğu gerekecek.

Oldu olacak, şu iskeleyi uzata uzata İstanbula kadar uzatsalar da, tramvaydan vapura, vapurdan arabaya binmek zahmetinden kurtulsak... Köprüden Deniz Yollarının eşeklerine bin, iskele üzerinden tıkır tıkır Adaya git... Pek safalı olur.

ÇÜRÜĞE GEÇMEK

Sıhhat ve İçtimaî Muavenet Vekâleti (yani Türkçesi Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı), «Mâlûl ve Düşkünleri Yaşatma Derneği» adı ile bir dernek kurdu. Hayırlı bir iş... Yalnız, ondan daha evvel bir dernek kurulmalı idi: «Sağlamları Yaşatma ve Çürüğe Çıkarmama Derneği»... Yoksa yaşayabilmek için, cümlemizin çolak, topal, şaşı, sarsak taklidi yapmağa mecbur olacağımızı, sayın Bakan bilmelidir.

AKILLI VATANDAŞ

Köprüden denize durmadan taş atan bir vatandaşı yakalamışlar.

— Ne yapıyorsun? diye sormuşlar.

— Asma köprünün yapılacağı yok, Üsküdara taş köprü yapıyorum, demiş.

İyi niyetli vatandaşı, delidir diye, Fahrettin Kerim'e götürmüşler. Fahrettin Kerim, meseleyi öğrenince, vatandaşa:

— Ne diye şimdiye kadar bu aklı bize vermedin? diye azarlamış.

Her vatandaş, denize bir taş atsa, şimdiye kadar Üsküdara köprü değil, arnavut kaldırımı olurdu.

İlk taşı törenle, Fahrettin Kerim denize atmış, ondan sonra taş atmağa, denizin taşlanmasına hız verilmiştir.

YENİ BİR HASTALIK

Son günlerde Bakırköy hastahanesine yeni bir çeşit hastaların fazla müracaati dikkati çekmiştir. Anırmakta ve çifte atmakta olan bu hastalar ken-

dilerinin eşek olduklarını iddia etmektedirler.

Yapılan araştırma sonunda kahve darlığı yüzünden, kahve diye kavrulmuş arpa satan esnafın bu hastalığa sebep oldukları anlaşılmıştır.

OH OH!...

Birbirlerini çoktanberi görmeyen iki arkadaş, yeşil trafik lâmbası yanıp ta halk karşı kaldırıma hücum ederken, birbirlerine tosladılar.

— Çüşş!...

— Çüş sana hayvan!...

— Vay kardeşim sen misin?

— Vay Nuriciğim, sen miydin?

Hoş beşten sonra konuşmaya başladılar:

— Ben evlendim.

— Oh oh...

— Fakat karım çok çirkin.

— Vah vah...

— Yalnız çok zengin.

— Oh oh...

— Ama metelik vermiyor.

— Vah vah...

— Biraz sızdırdım, koyun aldım, celepliğe başladım.

— Oh oh...

— Koyunlar öldü...

— Vah vah...

— Derilerini sattım, kazandım.

— Oh, oh...

— Parasını çaldırdım.

— Vah vah...

— Sonra bulduk.

— Oh oh...

— Derken ev yandı.

— Vah vah...

— İçinde karım da vardı.

— Oh ,oh...

SONSUZ DERT

İstanbulun bitip tükenmez, nesilden nesile miras dertlerinden biri de Şehir Tiyatrosudur. Şimdi de yeni bir tiyatro havadisi: Şehir Genel Meclisi, Mahmut Moralı'yı oynadığı piyeste-

ki rolünden affetmiş. Yerine Demokrat Parti üyelerinden veya üyelerin akrabalarından biri oynamış.

Bu gidişle, yakında Demokrat Parti muhtarı Hamlet, Baldız Ofelya, Parti ilçe başkanını Otello, yegenini Desdemona rolünde seyredeceğiz.

Ne tuhaf!... Memur siyasete karışamıyor da, siyaset tiyatroya karışıyor. Ali Cengiz oyunu...

SANATKÂR

Geçen gün gazetede bir ilân gördüm:

«SANATKÂR ALINACAK!...»

Sevinçten hop eden yüreğim, ağzıma geldi. Daktilo, sekreter, kasiyer bayan, memur hanımlardan, makaracı kızlara, dikici kadınlara kadar, gazete ilânları ile arananlar arasında, şimdiye kadar bir san'atkâr arandığını görmemiştik. Acaba bir ressam, bir şair, piyes yazarı, hikâyeci mi arıyorlardı? Merakla ilânı okudum:

«... Ağır bakım fabrikası için bir motor tamircisi, üç tornacı, iki tesviyeci aranıyor.»

Ümitlerim hep kırıldı... Gazete elimden düştü.

DEVRİMLER

Aydınlarımız, sık sık inkılâpların kökleşmediğinden şikâyet ederler. Medenî kıyafetin içinde gayri medenî insan... Medenî kanun ve gayri medenî aile... Kasaba sinemalarına trak törle gidenler... Elektriksiz köyde süs diye buz dolabı...

Bir Avrupalı, Afrikada seyyahat ederken, yanmyamların

arasına düşmüş. Bakmış ki yam yamlardan biri mükemmel İngilizce biliyor. Bu yamyamin Kembriç'ten mezun olduğunu öğrenince hayretle sormuş:

— Öyle ise, nasıl insan eti yiyorsunuz?

Kembriç mezunu yamyam gayet sâkin şu cevabı vermiş:

— Eskiden elle yerdim, şimdi çatalla yiyorum.

İşte büyük devrim!...

— Hayat ne kadar pahalılandı, değil mi ağabey!

(Tonguç)

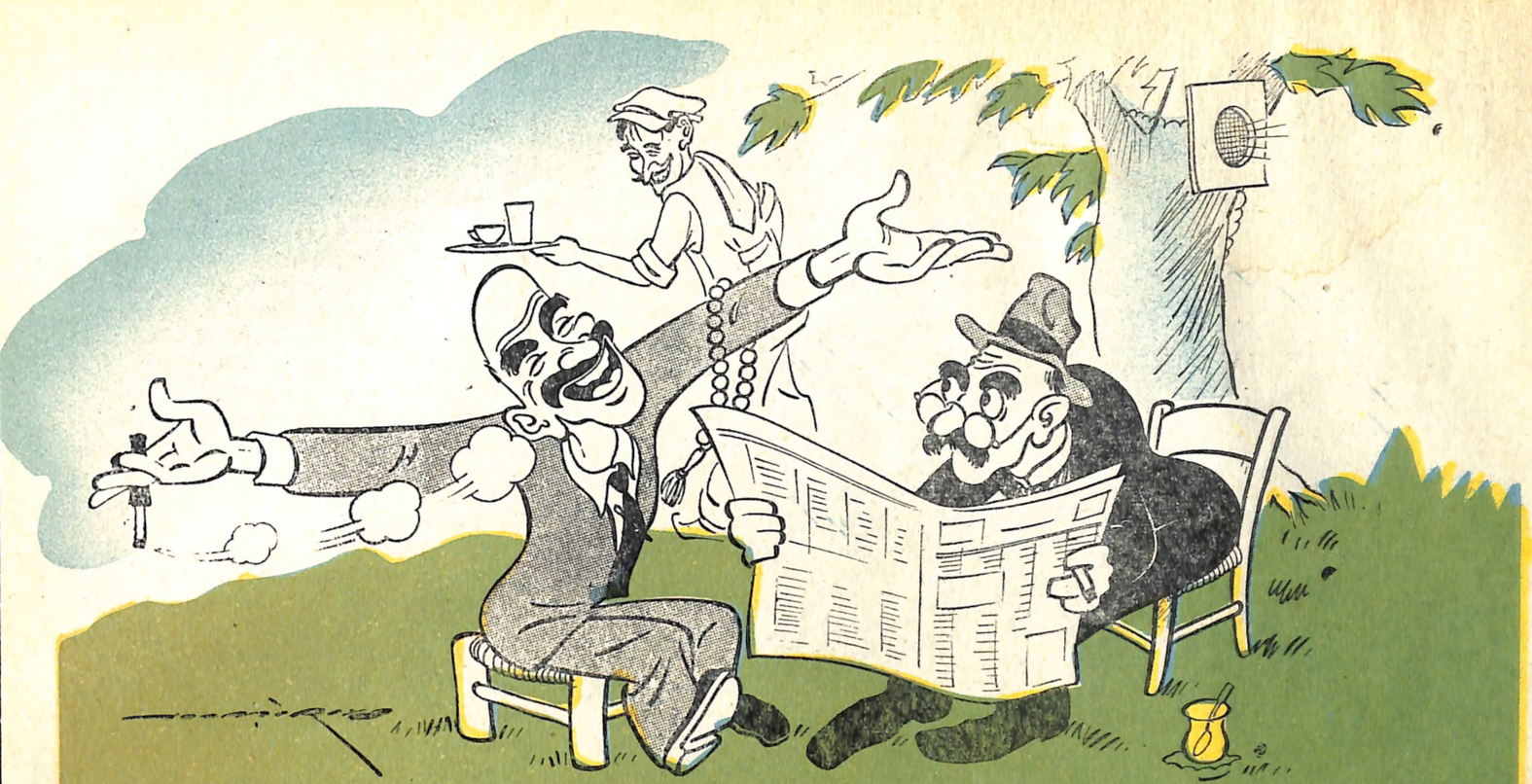

— Devlet Vekilliğine Doktor Sarol, Sağlık Vekilliğine Doktor Uz, Dahiliye Vekilliğine Doktor Gedik...
— Oooo, desene memleketin bütün dertleri tedavi edilecek!..

(Necmi Rıza)

HİKÂYE

MAÇTA

HATIRLAR mısınız bilbilmem? Bir kere Akbaba'da yazmıştım. Hani 1 numaralı sevgilim Semiha Krutkaya ile bir maç seyretmiştim de, benim pısırıklığım, miskinliğim, uyuzluğumla alay etmişti. Ertesi günü Köprü üzerinde bir arkadaşına «O kadar cesaret verdiğim halde sersem, beni öpmedi bile» diye dert yanarken suçüstü cürmümeşhut yaptıydım. Sonra olanları tabiî yazamadım. Çünkü Semihacığım, yazdıklarımı okumuş, Akbaba'da onu teşhir ettim diye bana küsmüştü. Aylarca dargın kaldıktı. Onun yüzünden herifin biriyle gırtlaklaşıp mahkûm olunca müdafaamı kabul etmesi için müracaat ettim, o vesileyle barıştıktı.

Epey var, 2, 3 ve 4 numaralı sevgililerim yüzünden Semihacığımı arayamamıştım. Halbuki, yavrucak hiç gelemez ihmâle... Dün, öyle ya, dün akşam üzeri Beyoğlundan dolmuşla geçerken Semiha'yı yaya kaldırımında görmiyeyim mi? Hemen aklım başımdan gitti. Daha doğrusu aklım o zaman başıma geldi. Şoföre «Dur!» emrini bile veremeden otonun kapısını açtığım gibi kendimi yere fırlattım. O, korkmayın, birşey olmadım. İstanbul'daki otomobillerin çoğu çürük çarık şeyler olduğu için, kalabalık yüzünden böyle düşmeler çok olur. Bakanlıktan, mebusluktan düşmek kadar bile canı yanmaz insanın. Hem bizim gibi eski sporcular... Neyse. Semihacığımın koluna girdim:

— Nereye? dedim.

— Maça, dedi.

— Bu saatte mi?

— Evet, ne varmış saatte?

— Altı buçuğa geliyor şekerim...

— İyi ya işte. Ben de yazıhaneden ancak çıktım. Zor yetişirim...

— Ben de geleyim...

dememe kalmadan Semiha oradan geçen bir arabaya atlayıverdi. Aman, zaman, demeden uçup gitti. E, enayilik bir kere olur birader Elim armut devşirmiyor ya... Hemen Galatasaraya koştum. Lisenin köşesinde taksiler durur. Atladım birine:

— Çek, dedim, Mithatpaşa stadyomuna...

Adam çekti. Öyle ya, o saatte hangi maça yetişebilirdi Semiha? Gösterecektim ben ona ne kadar cür'etli olduğumu icabında. Vızzz diye geldik Mithatpaşa stadyomuna. Ama, ortada gayri tabii bir hal vardı. Gişeler de, kapılar da kapalıydı.

— Maç yok mu?

— Şoför, terbiyeli de olsa, gülüdü gene:

— Aman bey, dedi, bu saatte bu stadda maç olur mu?

— Çek öyleyse Şeref stadına...

Nafile Semihacığım, bu sefer beni atlayamıyacaksın. Kuş olup uçsan yine seni elimle koymuş gibi bulacağım bu sefer... Derken, Şeref stadının da kapısına dayandık. Ortada ne oyun vardı, ne de oyuncu. Yavaş yavaş bir oyuna geldiğimi anlar gibi oldum. Acaba Semiha beni atlatmak için mi böyle söylemişti? Ama neye söylesin? Neye atlatmak istesin beni? Köş köş geri döndüm.

— Taksime çıkalım! dedim şoföre.

— Beyim, ben Maçkadan Osmanbeye çıkacağım, isterseniz size oraya kadar bir dolmuş yapalım...

— E, yap bakalım...

Yaptı. Dalgın dalgın o yokuşları tırmandık. Ama epey zaman da geçmişti. Osmanbey'den Harbiye tarafına inerken birdenbire gözüme bir afiş ilişti: «Aşk Maçı»... Bu, bir filimdi. Şimdi anlamıştım Semiha'nın kasdettiği maçı. Hemen atladım bizim sabık taksi ve şimdiki dolmuştan. Doğru sinemaya... Bir bilet, içeri. Bereket filmin birinci yarısı henüz bitmiş. Salonda, hol de bulamayınca balkonda aradım sevgilimi. Yok, yok... Oturmanın mânası kalmadığından, döndüm. Dışarı çıkarken vitrindeki resimlere bakayım dedim: «İnci ve Şan sinemalarında aynı zamanda» cümlesi kafama takıldı. Ancak on adım yürüdükten sonra bunu anladım. Hemen bir dolmuş daha. Ver elini Şan sineması... Bir bilet, içeri.

Aksi gibi filmin en heyecanlı yerinde girmişim. Aşk Maçı, aslında bir boks maçıymış. Güzel kızın sevgilisini goril suratlı bir hergele, ringte alabildiğine döğüyor, pestilini çıkarıyor, yerden yere vuruyor. Lâkin aşk herşeyden galip geldi. Yani, sevgilisinin çığlığını duyunca yakışıklı boksör şöyle bir toplandı, canını dişine taktı. Yaradana sığınıp goril azmanına hudâî bir yumruk aşketti. Herif yerde...

Işıklar yandı. Ben de gözlerimi dört açtım ve... gördüm.

Keşke görmez olaydım. Çünkü, acemi çaylaklar, filmin bitişini kestiremedikleri için birbirlerinden ayrılmağa vakit bile bulamamışlar. Sevgilim, biricik 1 numaram Semiha, gorilden de beter bir herifin kolları arasındaydı. Şakağıma bir kroşe yemiş gibi sersemledim. Nasıl nakavt olmadığıma hâlâ şaşıyorum. Benden önce oturdukları için çıkarken herhalde beni göreceklerdi. Maçı kaybetmenin telâşiyle, sırf Semiha'ya nisbet olsun diye vallahi fena maksatla değil, yanımdan geçen hârikulâde güzel bir sarışının koluna giriverdim. Ama dedim ya, şansım yok. Üstelik o dilberden bir tokat yiyip etrafa rezil olduğumla kaldım. İşte, Semihacığımla son aşk maçının tafsilâtı. Bunu ne Sulhi Garan söyliyebilir, ne de Eşref Ağabey...

— Hikâyeci —

FOTO Akbaba

Bahar Rüyası

İSTANBUL Vali ve Belediye Reisi Fahrettin Kerim Gökay, son zamanlarda, geceleri korkulu rüyalar görmekteydi. Bütün tedavi ve aldığı müessir ilâçlara rağmen, bu korkulu rüyalardan kurtulamıyor ve sabahlara kadar çırpınıyordu. Değerli valimiz dün gece ilk defa deliksiz bir uyku uyumuş ve tatlı bir rüya görmüştür. Rüyasında kendisini Hollywood'un dilberleri arasında bulan F. K. Gökay, sabaha kadar eğlenmiş, sabahleyin bu tatlı rüyaya devam için uyanmak istememişse de, satıcıların avazlarından rüyaya devam edememiştir.

Yukarıdaki enteresan fotoğraf, valimiz uyurken rüyasında çekilmiştir. Fotoğrafta da görüldüğü gibi, Fahrettin Kerim, Hollywood'un bir gece kulübünde, Dorothy Lamour ve Joan Crawford'un arasına sıkışmış, aşk buselerinden sermest bir haldedir.

Tanınmış rüya tâbircilerine baş vuran Fahrettin Kerim, bu tatlı rüyaya gece üzerinden yorganın düşmesinin sebep olduğunu öğrenmiş, ondan sonra geceleri yorgansız yatmışsa da, bütün bu tedbirler üşütmesinden başka bir işe yaramamıştır. Valimize geçmiş olsun deriz.

FIS KOS

Ankaradan bay Nihat Erim

Sayın Akbaba;

İktidarımız zamanında, nisbî seçim usulünün kanunlaşması için çok uğraştım. Sonunda dediğim çıktı. Eğer nisbî seçimi kabul etmiş olsaydık, şimdi partimiz, en azından üç yüz mebus çıkarırdı. Siz de ayni düşüncede misiniz?

Akbaba:

Sayın Nihat Erim.

Ekselânsınızın gerek şahsıma, gerekse şahsiyetime karşı gösterdiğiniz büyük teveccühün altında kalmamak için, zat-ı devletlerinin (dil alışkanlığı!..) istintakına bir hikâye ile cevap vermeği uygun buldum.

Yelkenli bir yolcu gemisi, enginlerde, korkunç bir kasırğaya tutulmuş, ha battı, ha batacak... Kaptan «Ağırlık fazla geldi, yolculardan birini denize atmazsak, hepimiz sulara gömüleceğiz!..» diye bağırmış. Ne yapsınlar, aramış taramışlar, içlerinden en boynu bükük olanı yakaladıkları gibi yallah suya... Ama hiç... Gemi yine fındık kabuğu gibi çalkanıp duruyor. Kaptan: «Birini, daha atacağız!» demiş. Yolcuların en sessizini çalyaka edip güverteden fırlatmışlar. Nafile!.. Bir daha, bir daha, dokuz insanı azgın dalgaların koynuna kurban verdikten sonra, nihayet gemi de tam ağırlığını bulmuş, tehlike kalmamış.

O zaman, kaptan, gemi tayfaları ve geri kalan yolcular pis pis düşünüp söylenmeğe başlamışlar:

— Bu sekizinci adamdan evvel attığımız, yedi cana yazık oldu. Eğer bu herifi ilk seferinde bulup denize atsaydık, şimdi kurtulmuştuk, demişler.

Sayın Nihat Erim, hep kabahat sekizinci adamdadır. Başarılamamış işlerde insanlar, kabahat sekizinci adamdadır. Başarılamamış işlerde insanlar, kabahati kendilerinden uzaklaştırmak için, daima bir sekizinci adam bahanesi icat ederler.

Partinize gelince, o parti, daha iktidarda iken, iktidarı kaybetmişti. Parti gemisini kurtarmak için, daha doğrusu kendiniz batıp boğulmamak için, geminizin yelkeni, dümeni, çarkı olan Atatürk inkılâplarını birer birer safra gibi attınız. Ama ne yapalım ki, sekizinci adamı bulamadınız. O hâlâ aranızdadır. Gerisi, nisbî seçim, kısmî seçim, hepsi lâf!..

Samatyada bay Oğuz Candan soruyor:

Mebus nedir?

Akbaba:

İsim, cins isim...

Sultanahmette bay Ali Dalan soruyor:

Bir kızla iki senedir sevişiyoruz. Kendisine bir çok defalar evlenme teklifinde bulundum. Her seferinde bana:

— Vaz geç!.. Ben vantilâtör olacağım!.. Diye cevap verdi. «Vantilâtör olma» nın mânası nedir? Bir türlü anlamadım.

Akbaba:

Bir adam, dünya yüzünde karısına, topu topu bir kerecik ihanet ettiği için öbür dünyada cehenneme atılmış. Bir de bakmış ki, cehennemde kadınlar, göbeklerinden duvara çakılmış, dönüp duruyorlar. Cehennem zebanisine:

— Bunlar niçin dönüyor? Diye sormuş.

Zebani de:

— Bu kadınlar dünyada kocalarını kaç defa aldattılarsa, burada o kadar dönecekler, demiş.

Kendi karısını, dönen avratlar arasında göremeyince, gayet mesut, memnun bir koca pozisyonunda iken zebani: «Senin karın da cehennemin kazan dairesinde vantilâtör oldu.» demiş.

Çankırıda bay Mustafa Necati Çimen soruyor:

Halim vaktim yerinde bir insanım. Altmış dört yaşındayım. Evimde bir kuş sütü eksik. Otuz yaşlarında olan karımın elini sıcak sudan soğuk suya soktırmam. Böyle olduğu halde, mesut bir aile hayatı süremiyorum. O kadar yumuşak başlı bir adamım ki haydi uymıyayım diyorum, amma yapamıyorum. Karım gün geçtikçe daha sinirli, daha geçimsiz oluyor... Vesaire.

Akbaba:

Başımıza gelenlerin çoğu atasözlerine aldırmayışımızdan gelir. Ne güzel, ne yerinde atasözlerimiz vardır. Meselâ birini size söyliyelim: «Altmışa geldikten sonra altından dayak, gümüşten ayak yaptırsan nafile.»

Bandırmada Cevdet Erbay soruyor :

Arasıra gazetelerde «İcat edilen huzursuzluk» diye bir lâf okuyorum. Ayni lâfı radyodan da bir kaç kere dinledim. Bu, ne demektir?

Akbaba:

Efendim, biz şimdiye kadar radyo, elektrik, televizyon, otomobil gibi işe yarar bir nesne icat edemedik. Büyük adamlarımız bundan büyük üzüntü duyuyorlar. Başka şey de icat edemedikleri için, ne yapsınlar, huzursuzluk icat ediyorlar. Meselâ yedi tane şeker fabrikamız varken, şeker sıkıntısı çekmek, depolarda çuvallarla kahve varken kahve bulamamak, vesaire vesaire, hep bunlar, bazan muhalifler, bazan muvafıklar tarafından, can sıkıntısından icat edilen huzursuzluklardır.

Eski Türk Mizahından

Denize Serenat

HER şeyin anası, genişliğin, sonsuzluğun mânası deniz! O ne engindir ki, ufuklardaki hududuna hülya bile yetişemiyor. Düşünür, kavrıyamazsınız, sever inanmazsınız, korkar fakat ayrılamazsınız. Verdiği duyguların, uyandırdığı düşüncelerin kendi gibi pâyanı yok.

Varlığın esası, şiirin, güzelliğin anası deniz!

Burada mavi, lâcivert, yeşil, ötede mor, esmer, siyah, daha uzakta sarı, penbe, turuncudur. Her saniyede değişen o seyyal renklerini bir ressam paletinde toplamıya imkân var mı?

Şimdi bir mırıltı, biraz sonra bir inleyiş, daha sonra bir uğultu ve bir velvele olur. Anneler ninnilerini, sevdalılar fısıltılarını ondan almış, çocuklar kahkahalarını, deliler çığlıklarını ondan öğrenmiştir. Bütün seda dünyası bestesini ona borçludur. Fakat seslerini hiç bir notada tesbit ve hiç bir bando ile eda edemezsiniz.

Yılanlar gibi kıvranır, ceylânlar gibi atılır, kuşlar gibi kanatlanır. Serpilişlerini, çalkanış ve sıçrayışlarını hiç bir rakkasenin taklidine imkân yoktur.

Renkler onda, sesler onda, hareket ve hayat ondadır.

Her şeyin anası, genişliğin, sonsuzluğun mânası deniz!

Yaz sabahları küçük ve oynak dalgalar yumuşak bir kadın temasile sahile doğru uzanarak kayalıkların kulaklarına boğuk bir sevda sırrı fısıldayınca Afrodit'in doğuşunu hatırlarım.

O sabah güneş doğmadan hafif bir meltem Marmaranın ufuklarında dolaşmış, semanın dişisi olan denizin çıplak tenini ürpertmişti. Bu doğum ürperişi besbelli akşamki çılgın sevişmenin eseri idi. Yumuşak ve çıplak tenin uzaktan sezilen kabartısı ağır ağır sahile doğru yaklaştı, güneşin ilk ışıkları ile yaldızlanan sedefli, incili kumlara bembeyaz bir köpük dalgası şeklinde serildi. Yedi ışık rengiyle işlenmiş ipek cibinlikler halindeki sis tabakası deniz perilerinin yelpazesile dağıldı ve elmas pırıltılı köpüklerin tertemiz yatağında güzellik ilâhesinin mermer heykeli yavaş yavaş irtisam etti.

O, fildişi tenile, alev renkli dudakları ile olgun bir kız, körpe bir kadındı. Uzun ve mebzul saçları şebnemli bir manolyayı andıran vücudünün mahrem yerlerini örtüyor, henüz kapalı gözlerinin lâcivert pırıltıları göz kapaklarının şeffaflığı altında bile sezilir gibi duruyordu.

Deniz, pınar ve ormanların oraya biriken bütün perileri nefirleriyle ve en güzel kuşlar, en tatlı sesleriyle terennüme başlayınca ışıklı lâcivert gözler açıldı ve güzelliğin mermer heykeli kadınlığın ilk hicap ve itirazı ile gerindi.

Yaz sabahları küçük ve oynak dalgalar, yumuşak bir kadın temasile sahile doğru uzanarak kayaların kulaklarına boğuk bir sevda sırrı fısıldayınca güzelliğin bu doğuşunu hatırlarım.

Genişliğin, sonsuzluğun mânası, her şeyin her güzelliğin anası deniz!

İbrahim Alâettin GÖVSA

— Bu ne hal kız?..
— Yerli Mallar pazarından entarilik kumaş aldım da!..
(Cemal Nadir)

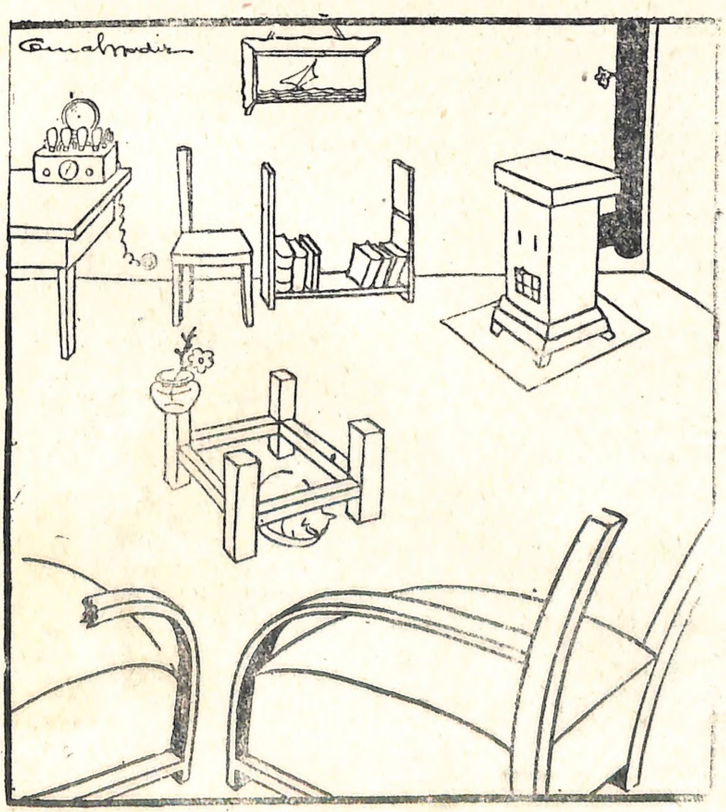

— Bir kış böyle geçti!..
(Cemal Nadir)

Meyvelerin Dili

İNCİR — Tam dişime göresin.
ÇİTLENBİK — Esmerde mi hevesin?
KARPUZ — Kıpkırmızı kan gibi.
NAR — İçerim külhan gibi.
İĞDE — Haydi oradan sümepe.
MISIR BUĞDAY — On paraya bir tepe.
ÜZÜM — Tanesinden suyu hoş!
HİNDİSTAN CEVİZİ — Kafanızın içi boş.
AYVA — Göbeğimde sancı var.
FRENK ÜZÜMÜ — Dikkat et yabancı var.
MISIR — Püskülünüz pek yanda.
ARMUT — Kocam yine ziyanda.

SİNEMA ÂLEMİ

BİZİMKİLERDEN :

★ Değerli rol kesicilerimizden Muzaffer Tema «Beni de ağuşuna al» filminde baş rollerden birini keserken, kendisini çok sıkmış, rolün yarı yerinde, mühim bir yerine kramp girerek kesilmiştir.

★ Şair, romancı, hikâyeci, piyes yazarı, ressam, heykeltraş, öğretmen, müzisyen, gazeteci, şimdi de rejisör Münir Hayri Egeli, dün saat üçle, üçü beş geçe arasında, yirmi beş genç kızın «size baş rol vereceğim» vâadile adreslerini aldığı sabit olmuştur. Münir Hayri Egeli:

— Hiç bir kötü niyetim yok!.. diye yemin billâh etmişse de, zaten on sekiz mevsimdir kötü niyeti olmasına imkân olmadığı, çevirdiği filmlerde rol alan ve almayan kızlar arasında dolaşan dedikodulardan öğrenilmiştir.

★ Milli acaibatımızdan şair ve yarı buçuk ressam, artist-reisör Orhan Arıburnu, dün dalgınlıkla, yirmi dört saatte bir simit kırıştıkları eski dostların dan birine selâm vermek gafletinde bulunmuştur.

★ Gazetelerde müslüman olacağını ilân eden, çıplak danslariyle müslümanları dinden imandan çıkaran dansöz Nana, bir nikâh altına girinceye kadar, kendisini koruyabilmek için erkek olmağa karar vermiştir. Ameliyatı yapacak olan dok tor, zaten gür kıllara sahip olan Nana'nın kolaylıkla erkek olabileceğini söylemiştir. Erkek olduktan sonra sünnet olup, islâm dinini kabul edecek olan Nana, daha sonra tekrar bir ameliyatla kadın olacak ve Nana adını alacaktır.

ONLARINKİLERDEN :

★ Rita Hayword'un boşanma, evlenme, nafaka, çocukları ve kocalarına ait dâvalarını görmek için Amerikada hususî bir mahkeme kurulmasına karar verilmiştir.

★ Su perisi, deniz kızıEsther Williams, yirmi beşinci doğum yılını kutlamasının beşinci yıl dönümü münasebetile, altıncı defa yirmi beş yaş gününü kutlamış ve bu mutlu gününde villâsının bahçesindeki havuzda bilâ-mayo su gösterileri yapmıştır. Bu durum karşısında öbür artistlerin bikinileri ellerinde kalmıştır

★ Zsa Zsa Gabor, geçen hafta Hollywood'daki film yıldızları balosunda bulunan on dört kocasından ikincisini hatırlamağa muvaffak olmuştur. Bu münasebetle Zsa Zsa Gabor, Amerikanın hafızası en kuvvetli yıldızı ilân edilmiştir.

★ Jane Russel ile falanın (meselâ Robert Mitchum) uzun senelerdenberi beraber dolaşmaları, bir arada görülmeleri, bir evde yaşamaları ve üç çocuklarının olması, evleneceklene dair dedikoduların çıkmasına sebep olmuşsa da, her iki artist, aralarındaki münasebetin samimi arkadaşlıktan ileri gitmediğini söyleyerek, çıkarılan münasebetsiz dedikoduları yalanlamışlardır.

★ Susan Hayward ile kocası, yine meselâ, Danny Kaye, nihayet resmen boşandılar. Beş sene evli kalan karı-koca, bütün evlilik hayatlarında bir kere evlenme dairesinde, bir kere de boşanmak için mahkemede buluşmuşlardır.

Yerli filmciliğimizde büyük bir hâdise

LÂSTİK Burhan diye anılan ve henüz tanınmamış iş adamlarımızdan Burhan Yamaner, dün gece «Ailemiz saz salonu» nda kafese koyduğu bir hacı beyden iki yüz elli papel sızdırarak, bu sabah yeni bir film firması kurmuş ve nefes almadan çalışmalara başlamıştır.

Her nerden eline geçirmişse bir kutu negatif uyduran Burhan Yamaner, eski mesleği diye de bir şey olmadığı için, bir iki saat içinde kolaylıkla bir senaryo şişirmiştir.

Daha sonra, içtikleri kahvenin parasını veremedikleri için bir türlü kalkamayan artistler kahvesindeki kimsesizleri de toplayarak hemen filmi çekmeğe başlamıştır.

Yerli filmciliğimizin beylik terimlerinden «amors, pan, ankoş, plonje, kontr plonje, kadr, travelling ve motor, stoop!...» dan ibaret yedi sekiz kelimeyi de bir çırpıda öğrenen kurnaz prodüktör - senarist, filmdeki baş rolü kendisi oynadığı gibi, değişik makiyajlarla ikinci, üçüncü derecedeki rollerin de hakkından gelmiştir. Filmin öbür rolleri için de gazetelere «artist aranıyor» diye ilân vermiş, koşuşan zavallılardan topladığı yüz ellişer lira ile «Adalet uğruna!...» isimli filmi tamamlayacak sermayenin yarısını toparlamıştır. Paranın önemli bir kısmını, Burhan Yamaner'in iki gece kollarile muhasara ederek baş kadın rolünde oynatacağım diye kandırdığı Perihan isimli bir kız, annesinin gelinlik sandığında aşırdığı, yüz görümlüğü broşu satarak temin etmiştir.

Film çekilmeye başlanmadan evvel, sağdan soldan uydurulan bir kaç film fotoğrafı ve film afişi, Anadolu sinemalarına gönderilmiş, daha şimdiden ikinci filmin parası da toplanmıştır.

Filmde rol alacak artistlerle sıkı mukaveleler yapılmıştır. Film gösterilmeğe başladıktan (filmci tâbirile, vizyona girdikten) üç sene sonra, ücretlerini istemeğe hak kazanacak artistlerden hâlâ ölmeyenler, film çevirdiklerini unutmayanlar kalmışsa, bunların da metelik alamamaları için, her şey inceden inceye düşünülmüştür.

Sabahın erken saatinde başlanan film, öğleyin artistler birer bayat sandviçle doyurulduktan sonra, derhal işe başlanmak suretiyle, akşama tamamlanmıştır.

Filme «Fahişe sütyeni», «Naylon kilot yaması» gibi modern İtalyan filmlerine benzer bir isim mi, «Üvey valdenin ezası», «Hay Allahın cezası» gibi arabi bir isim mi, yoksa «Hortlayan kaynanam», «Mezarımdaki solucanlar» gibi yerli bir isim mi verileceği tartışma konusudur.

Filmin prodüktörü, senaristi, rejisörü, operatörü, dekoratörü, distribütörü, baş artisti Lâstik Burhan:

— Eğer bu film de tutmazsa, memlekette san'at ölmüş sayılır!... demektedir.

— On bin liramız mi var?.. Âlâ... Bin lirasıyla bir yerli film, dokuz biniyle de reklâmını yaparız... (Orhan Enez)

RAHATLIK!

Salamonla Rafael konuşuyorlardı. Rafael, umumî ziyafetlere gitmekten hoşlanmadığını, zira insanın sağında ve solunda oturtulan kadınlarla konuşmak mecburiyeti yüzünden böyle yerlerde rahat yemek yeilmediğini söyleyince, Salamon:

— Onun kolayı var, be!... dedi. Ben her zaman, her ziyafette rahat yemek yemenin çaresini buldum.

— Nasil? soyle bakalum.

— Evvelâ, sağimdaki kadina sorarum: Evli misiniz?...

— Evet.

— Çucuklariniz var mi?

— Evet.

— Kimden?...

O, kizar, susar. Donerim sola:

— Evli misiniz?

— Hayir!

— Çucuklariniz var mi?

O da susar. Sonuna kadar rahatçacık yemeğimi yerim!...

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

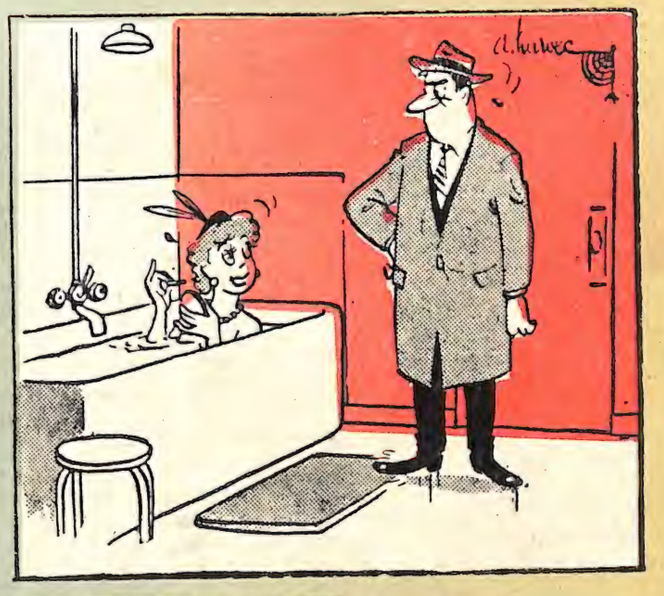

— Görüyorsun ya, kocığım, seni bekletmemek için elimden geleni yapıyorum!..

— Fransız —

— Enfes... Hiç kımıldamal..

— Fransız —

— Sahibi kraliyetçi olacak!..

— Fransız —

Kızılderililer arasında

— Seviyor, sevmiyor... Seviyor, semviyor!..

Akarıkl..

— Oto stop!..

— Ben kimim?!..

HİKÂYE:

Dünya Mizahından

YAMAN GÜSTAV

BAZI insanlar nedense, her şeyde ve her yerde yenilikten nefret ederler. Dededen kalma eski binalarda oturup evlerine bilmem kaçıncı Lui stili eşyalarla süslerler. Eskilerini atamaz, otomobillerini kullanılmış olarak alır; bedestenleri gezmeğe, elden düşme mal bulmağa bayılırlar...

Onlara göre kullanılmış eşya, tecrübe edilmiş olduğu için daha garantilidir.

Sezar Pedelup tabu tip adamlardan biriydi. Nazariyeyi prensip haline getiren Sezar, evlenme zamanı gelince de dul bir kadını, çiçeği burnunda genç kızlara elbette tercih etti.

Hayat arkadaşı olarak seçtiği kadının ismi Madam Filuet, daha doğrusu dul Madam Filuet idi.

Zavallı kadının ilk kocası, büyük bir caddenin çivili yolundan geçerken, yeşil yerine birden kırmızı yanması üzerine bir tramvay altında kaybolu-vermişti...

Nikâh merasiminden sonra yeni evliler başbaşa kalınca Sezar karısının, hâlâ ilk kocasının hâtırasını kalbinde sakladığını farketti. Ona bu fikri veren, odalarında hem de tam yataklarının başucuna asılı bir portre oldu.

Karısına:

— Bu adam kim? diye sordu.

Yeni evli, eski dul cevap verdi:

— Güstav.

— Güstav da kim?

— Benim eski kocam canım.

Yazık ki, tanışmadınız, tıpkı resmine benzerdi.

Sezar tatlılıkla fikrini söyledi:

— Bu resmi başka bir yere assak daha iyi olmaz mı sevgilim?

— Aaa.. neden?

— Çünkü, şey... çünkü, daha münasip olur da.

— Yok canım, Güstav mükemmel bir insandı. Onun karısı olduğum için utanacak değilim ya!

— Elbette ama...

— Hem o kadar geniş fikirli idi ki, hayatı tanırdı. Eğer bizi görebilse - ki yukarıdan görüyordur - bizi affedeceğine, hattâ bize yardım edeceğine eminim...

Ertesi sabah, kahvaltı için, karısının sirkeli paça getirdiğini görünce Sezarın ağzı açık kaldı. Balık kızartması, midye dolması belki yiyebilirdi ama paça! hem de sirkeli ve sarmısaklı...

Sabık madam Filuet gururla servis yaparken:

— Ben bunu çok iyi pişiririm. Kocam da bayılırdı, dedi.

Sezar, nezaket icabı, palazlanmamış tüylü manzarası mide bulandıran yemekten bir kaç lokma aldı. Tabağın hemen hemen dolu kaldığını gören kadın:

— Hiçte iştahın yokmuş şekerim, Güstav senden dört defa fazla yerdi, dedi. Zaten umumiyetle Güstav her bakımdan üstündü. Bir kere daha uzun boyluydu:

«— A! sandalyeye çıkmadan saati kuramıyor musun sen?» diye madam Filuet hayret ediyordu.

«Ne tuhaf, halbuki Güstav topuklarını kaldırırsa yetişirdi».

Güstav kuvvetli idi:

«— Hayır şekerim evde ceviz kıracağı yok! Bugüne kadar da hiç lâzım olmadı. Güstav iki parmağı ile kırardı...»

— Doktor, galiba cinsiyet değiştiriyorum...

— Peki... Yatak odama geliniz de bir muayene edeyim!..

— Fransız —

Güstav tahsilli idi:

«— Ne? Sen Lâtince ve Grekce bilmiyor musun?

Güstav ikisini de su gibi bilirdi, iki diploması vardı. Çok akıllı idi o».

Sezar biraz durgun olsa,

«— Neden böyle surat ediyorsun sevgilim? Gül biraz, Güstav; neş'e sıhhatten, sıhhat neşeden gelir derdi hep».

Güstav yaman adamdı doğru su. Yalnız çiviler arasından geçmeyi beceremeyişti.

«— Tiyatroda bilet bulamadın mı? Amma beceriksizsin. Güstav'ın o kadar çok tanıdığı vardı ki, hiç yer olmasa o gine yaratırdı.

Sezar ne kadar gayret gösterse Güstav'la başa çıkamıyor, karısını memnun edemiyordu.

«— Güstav hiç yorulmazdı, hiç...»

Bir insan ne kadar sabırlı olursa olsun, nihayet herşeyin bir haddi vardır. Sezar da önceleri mevzu değiştirmeğe çok uğraştı ama yeni karısının, Güstavdan başka bir şey düşünmeğe muktedir olmadığını görünce, bu işten vazgeçti ve karısının eskidenberi pek yakın arkadaşı olan sarışın bir tombula kur yapmağa karar verdi.

Evvelâ biraz ümitsizliğe kapıldı.

Sarışın güzel, namuslu bir kadındı elbette - bir müddet bu teklife mukavemet etti. Ama nihayet bir gün geldi ki mukavemeti kırıldı...

Beklenen ân gelince kadın, tombul kollarını Sezarın boynuna dolaşarak mırıldandı:

— Ah Güstav, sevgilim...

○

HASTA SAYISI

Memleket hastahanelerindeki yatak sayısı, hastalara kâfi gelmediğinden, Sağlık Bakanlığı tarafından yeni ve orijinal tedbirler alınmaktadır. Bu tedbirler meyanında, yatak sayısı artırılamadığından, hastaların yatak sayısına göre azaltılması da düşünülmektedir.

YAZISIZ!..

— Fransız —

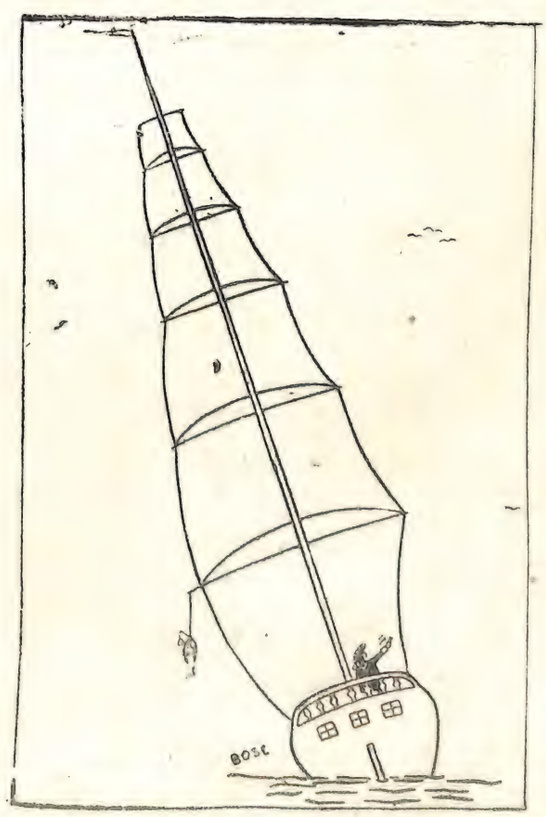

Kaptan — Heeey!.. Gemi yattı!.. Sağ direğe de bir tayfa asın!..

— Fransız —

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Akbabanın Romanı: 16

— O ne biçim söz öyle?... Senin yanındayken insan karnının acıktığını, hattâ susadığını bile farketmiyor ki kahve içmeyi aklıa getirsin... Hem şimdi boşu boşuna uğraşma mutfakta...

— Olmaz, zaten benim de canım kahve istiyordu. İkimizin de sinirleri kâfi derecede bozuldu. Kahve içelim de bir parça aklımızı başımıza toplayalım. Yalnız mutfağa gitmeden önce sana söyleyecek birkaç çift sözüm var.

— Neymiş?...

— Kızmayacağına, üzülmeyeceğine söz ver.

— Söz. Sana insan nasıl kızabilir?... Ben ancak kendi kendime kızmak hakkına hâizim.

— Evet ne diyordum?... Haa, şey sana birşey söyliyeceğim.

— Ama beni üzdüğünün farkında mısın? Dilinin altında gizli kalan şu baklayı çıkar da rahatlıyalım. Bak ben senden bir şey gizliyor muyum?... Hattâ hiç sana bahsetmeme lüzum olmayan hâdiseleri dahi oturup bülbül gibi anlatıyorum.

— Doğru, bak o cihetten eşin yoktur. Hiçbir erkek sevdiği kadına karşı böylesine dürüst davranamaz. Fakat galiba demin aklımdan geçirip anlatmaya hazırlandığım şeyleri hiç söylemesem daha iyi. Belki gene üzüleceksin.

— Fakat şunu bil ki böyle müphem konuştuğun takdirde beni daha fazla üzmüş olacaksın.

— Peki ne yapalım, günah benden gitti. Anlatıyorum. İyi dinle: Babam, seninle gezdiğimi haber almış. Öfkeden hop oturup hop kalkıyor. Aksilik bu ya geçenlerde emniyette çalışan bir dostu da senin şüpheli bir adam olduğunu, İstanbulda daha uzun müddet kalırsan tevkif dileceğini söylemiş. Tabii bunlar adamcağızın âsâbını daha fazla bozmuş. Bana ültimatom üstüne ültimatom yağdırıyor. Onu elimden geldiği kadar teskin etmeye çalıştım ama tabii ne olsa ihtiyar... Onun görüşleri, düşünceleri bizimkilere hiç uymuyor. Mütemadiyen bana, «Ailenin şerefini lekeledin, edebini takın da herşeyi düzelt bakalım» diyor.

Yaa, Tevfikçiğim, işte vaziyet bu merkezde... Tabii sen benimle beraber İzmire gelmeye, orada iki şahitle bir nikâh kıydırmaya razı olursan, işler birazcık olsun düzelecek. Hem sen de daima zan altında yaşamaktan kurtulacak, namuslu, çalışkan insanlar arasına katılacaksın.

Tevfik, böyle bir teklif karşısında bir saniye bile düşünmeye lüzum görmeden, hemen:

— Peki, ne zaman istersen, gideriz, diye cevabı yapıştırdı.

— Dört gün sonra bir vapur var. Onunla gideriz. O zamana kadar sen eşyalarını toplar, sevgililerinle vedalaşırsın!... Çok rica ederim, bu müddet zarfında o ahlâksız kaçakçı dostlarınla da hiç konuşmamaya dikkat et. Maazallah giderayak başımıza birşey açılır da... Hem vallahi babama da rezil oluruz.

— Sen meraklanma sevgilim, artık ne dersen onu yapacağım. Emirlerinden dışarı çıkmak yok. Bak göreceksin sana ne iyi bir koca olacağım...

Tevfik bunları söylerken birden para meselesini hatırlamıştı. Buradan ayrılmadan önce evin kira borcunu, taksitlerini ödemesi lâzımdı. Ne Lâmia'yı ne de Semihayı görmek istemiyeceğine, onların paralarına tenezzül etmeyeceğine göre başka bir taraftan para bulması gerekiyordu. Fakat nereden bulabilirdi ki?... Birden aklına Lâmia'nın vermiş olduğu uğur taşı geldi. Kadın, taşın kıymetinden bahsetmişti. Satarsa belki bu masrafları ve vapur biletini âyarlıyabilirdi. Bunu düşününce Tevfik ferahladı. Mes'ut bir çehreyle gülümseyerek cevabı tekrarladı:

— Peki ne zaman istersen gidelim. Beni buraya bağlayan tek sebep sensin. Sen olmadıktan sonra artık benim İstanbulda ne işim var?...

— Çok güzel. Mademki bütün meseleler halledildi. Artık gidip şerefe az şekerli, bol köpüklü güzel bir kahve pişirebilirim.

★

Suna o gün akşam geç vakte kadar Tevfiğin yanından ayrılmadı. Daha gitmek istemiyordu ama söylediğine bakılırsa babası akşam yemeğine mühim misafirler çağırmıştı, onların yanında bulunması gerekiyordu. Hem Tevfiğin de biraz istirahate ihtiyacı vardı. Suna orada kaldıkça delikanlının dinlenmesine imkân yoktu. Maamafih kızcağız ayrılırken ayakları geri geri gidiyordu. Tevfiğin yanından ayrılmayı hiç, ama hiç istemiyordu.

Tevfik de bayağı mahzun olmuştu. Gerçi bugünkü kadar kendilerini emniyette ve yakın hissetmemişlerdi ama işte gene kısa da olsa, yalan da olsa ayrılık ayrılıktı...

Suna gittikten sonra, Tevfik onun hayalini kurarak derin bir uykuya daldı ve ancak ertesi gün öğleye doğru uyanabildi. Her tarafı kırılıyordu. Ağzının içi de zehir gibiydi.

Başı ne kadar ağırlaşmıştı!... Aynaya baktı. Her tarafı bere içindeydi. O güzel delikanlı bir gün içinde bayağı yaşlanmış, çirkinleşmişti. Senelerdenberi ilk defa hayatın yükünü omuzlarında hissetmek, kendinden çok üs-

tün birini sevmek ve bütün gücüyle ona lâyık olmaya çalışmak, kısa bir zaman içinde Tevfiği ihtiyarlatmış, yüzünde endişe çizgilerinin belirmesine sebep olmuştu.

Fakat artık herşey bitmişti. O iğrenç hayat tamamen mazinin malıydı... Tevfiğin ise önünde ilerleyip giden uzun, upuzun bir istikbâl vardı. Hayatın en kötü taraflarını görüp, en acı hâtıralarla mazisini doldurduktan sonra insan istikbâle daha emin adımlarla yürümesini biliyordu. İşte Tevfiğin şu son kararı bunun en güzel delili değil miydi?...

Genç adam, kendini bir kuş gibi hafif hissediyordu. Şöyle alelacele bir kahvaltı edip, doğru Suna'nın otelline koştu. Bundan sonra mânâlı mânasız herhangi bir meselenin artık onu üzeceğini hiç zannetmiyordu. Istırab devri geçmişti... Saadet onu bekliyordu. Yolda yanından yürüyüp gidenleri bambaşka görüyordu bugün... Demek hayat güzeldi ki yoldan giden insanların hepsi mütebessimdiler. Yoksa Tevfik, onlarda kendi çehresinin aksini mi görüyordu. Her neyse, muhakkak olan bir şey varsa o da Tevfik için karanlık günlerin bitmiş olmasıydı.

«Akşamüstü Sunayı alıp Boğaza götüreyim» diye düşündü. Genç kız, vapur gezintilerine bayılıyordu. Hele şimdi serin sular altüst olan sinirlerine ne kadar iyi gelecekti...

Otelin holünde kâtibe, Sunanın odasını telefonla aramasını, dahilî telefon vasıtasiyle onunla konuşacağını söyledi.

Genç kâtip sordu:

— Siz Tevfik bey misiniz?

— Evet, ne olacak?

— Bayan Suna, size verilmek üzere bir zarf bıraktı beyefendi.

Kâtip böyle diyerek çekmeden, üzeri ince, muntazam bir yazıyla yazılmış, güzel bir zarf çıkardı.

(Arkası var)

Dünya Karikatürleri

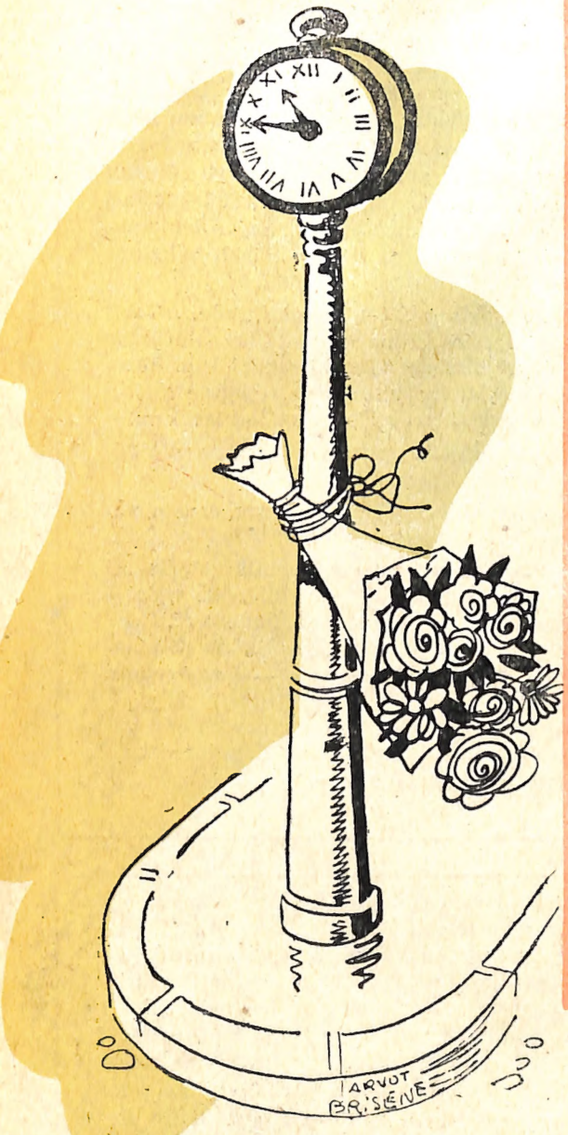

YAZISIZ!..

— Fransız —

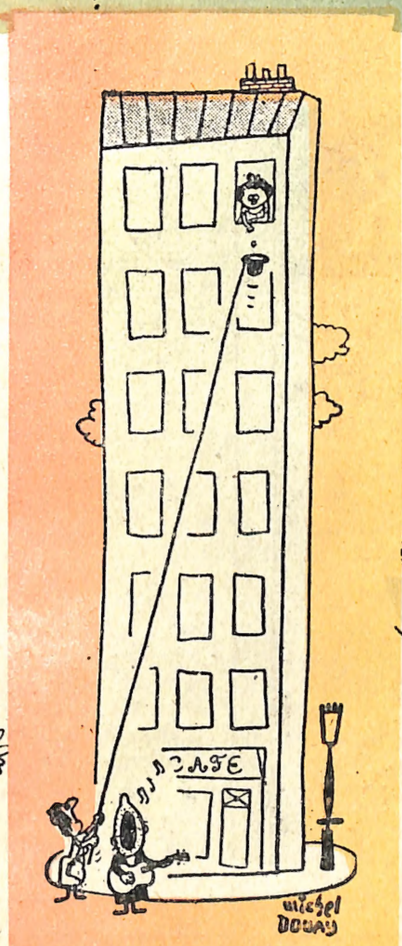

YAZISIZ!..

— Fransız —

— Şu çiçeği koparıver bana!..

— Fransız —

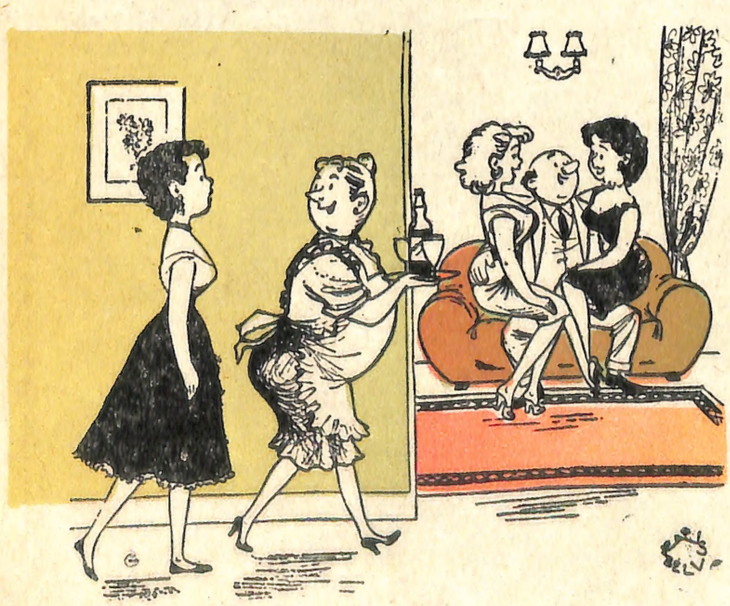

— Ne iyi babanız var: Arkadaşlarınızı kendi kızı gibi kucağına alıyor!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— Fransız —

GÖZEN

"LİMON ÇİÇEĞİ,,

KOLONYASI

EN ÜSTÜN LİMON KOLONYASIDIR.

80 ve 90 DERECE

REKLÂM TİCARET

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Merasim
Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mis
Sokak No. 1

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

4-20

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor, demektir

Türkiye İş Bankası

1954

Yılı İkramiye Planı:

1.500.000 Lira

Bahçeli 30 Ev

1 Temmuz Çekilişi
Bahçeli 4 Ev

25 Ağustos Çekilişi
Bahçeli 6 Ev

Çeşitli Para İkramiyeleri

Hesabınızda daima en az 150 lira bulundurunuz

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Ahlâksızlar!... Sizi öpüşürken gördüm... Yürüyün karakola!...